

Sygn. akt V CSK 438/14

POSTANOWIENIE

Dnia 20 lutego 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Katarzyna Tyczka-Rote

w sprawie z wniosku N. B.
przy uczestnictwie J. P.
o podział majątku wspólnego,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 20 lutego 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestnika
od postanowienia Sądu Okręgowego w O.
z dnia 4 lutego 2014 r., sygn. akt II Ca [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 6 września 2013 r. Sąd Rejonowy w K. ustalił skład i dokonał podziału majątku wspólnego wnioskodawczyni N. B. i uczestnika J. P., a także rozliczenia nakładów na majątek wspólny. W wyniku apelacji uczestnika Sąd Okręgowy w O. zmienił w niewielkim zakresie to postanowienie orzeczeniem z dnia 4 lutego 2014 r. Zaakceptował jednak niemal w całości ustalenia Sądu Rejonowego m.in. dotyczące wartości wchodzącej w skład majątku wspólnego i przyznanej na wyłączną własność uczestnikowi nieruchomości w J., wykorzystywanej jako obiekt agroturystyczny. Wartość tej nieruchomości ustalona została w oparciu o opinię biegłego rzeczoznawcy, który posłużył się metodą porównawczą.

Uczestnik wniósł skargę kasacyjną od postanowienia Sądu Okręgowego w O., opierając ją na obydwu podstawach z art. 398³ § 1 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna ukształtowana została w przepisach kodeksu postępowania cywilnego jako nadzwyczajny środek zaskarżenia, nakierowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa i jednolitości wykładni oraz usunięcie z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych, nie zaś jako ogólnie dostępny środek zaskarżenia orzeczeń nie satysfakcjonujących stron. Koniecznej selekcji skarg pod kątem realizacji tego celu służy instytucja tzw. przedsądu, ustanowiona w art. 398⁹ k.p.c., w ramach której Sąd Najwyższy dokonuje wstępnej oceny sprawy przedstawionej mu ze skargą kasacyjną. Zakres przeprowadzanego badania jest ograniczony do kontroli, czy w sprawie ujawniły się przewidziane w art. 398⁹ § 1 pkt 1 - 4 k.p.c. okoliczności przemawiające za przyjęciem skargi do rozpoznania.

Uczestnik w skardze powołał się na wystąpienie przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Oczywiście zasadność wniesionej skargi łączył ze wszystkimi zarzutami zgłoszonymi w ramach jej obydwu podstaw.

Oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłance uregulowanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga wykazania niewątpliwej, widocznej na pierwszy rzut oka sprzeczności wyroku z przepisami prawa nie

podlegającymi różnej wykładni (por. m. in.: postanowienie SN z dnia 8 marca 2002 r., sygn. akt I PKN 341/01, OSNP 2004, nr 6, poz. 100; postanowienie SN z dnia 10 stycznia 2003 r., sygn. akt V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49). Powołując się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej należy wykazać, że popełnione przy ferowaniu zaskarżonego wyroku uchybienia w zakresie stosowania prawa miały charakter kwalifikowany i nie podlegały różnym ocenom, były więc dostrzegalne w sposób oczywisty dla przeciętnego prawnika (por. m.in. postanowienie SN z dnia 12 grudnia 2000, V CKN 1780/00, OSNC 2001, nr 3, poz. 52, postanowienie SN z dnia 22 marca 2001 r., V CZ 131/00, OSNC 2001, nr 10, poz. 156). Ponadto, skarżący powinien zawrzeć we wniosku wyodrębniony wywód prawny wskazujący w czym wyraża się „oczywistość” naruszenia prawa (postanowienie SN z dnia 5 września 2008 r., sygn. akt I CZ 64/08, nie publ.; postanowienie SN z dnia 9 czerwca 2008 r., sygn. akt II UK 37/08, nie publ.; postanowienie SN z dnia 19 grudnia 2001 r., sygn. akt IV CZ 200/01, nie publ.). Sam zarzut naruszenia, nawet oczywistego, określonych przepisów prawa nie jest wystarczający, gdyż nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Mimo bowiem nawet oczywistego naruszenia prawa, wyrok może być prawidłowy (postanowienie SN z dnia 7 grudnia 2011 r., V CSK 113/11, nie publ.).

Skarżący, mimo rozbudowanego wywodu nie wykazał, że Sąd drugiej instancji dopuścił się oczywistego naruszenia prawa w powyższym rozumieniu oraz że zaskarżony wyrok jest oczywiście wadliwy. Przyjęta przez skarżącego wykładnia postanowień art. 153 ust. 2 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami jedn. tekst Dz.U. z 2014 r., poz. 518 ze zm.) nie jest bynajmniej oczywista, co jednoznacznie wynika z zestawienia art. 153 u.g.n. z postanowieniami art. 154 ust. 1 tej ustawy. Również pozostałe zarzuty zgłoszone w skardze, dotyczące sposobu prowadzenia postępowania dowodowego, nieprawidłowości oddalenia wniosków dowodowych i dokonywania wyceny składników majątku wspólnego według stanu z chwili ustania wspólności małżeńskiej nie wykazują oczywistej zasadności. Przeciwnie, w znacznej części, w świetle powoływanych w nich przepisów budzą *prima facie* zasadnicze

wątpliwości co do swej słuszności. Nie mogą więc wypełnić przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. i uzasadniać przyjęcia skargi kasacyjnej uczestnika do rozpoznania.

Okoliczności sprawy nie wskazują także na występowanie innych przesłanek z art. 398⁹ § 1 k.p.c., wobec czego należało odmówić przyjęcia skargi uczestnika do merytorycznego rozpatrzenia (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).